

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117221655
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3117221655.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členiek senátu JUDr. Márie Prikrylovej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grúnty 7, 841 04 Bratislava, IČO 35 717 769, právne zastúpeného JUDr. S. D., advokátom, so sídlom kancelárie L. XX, XXX XX J., proti žalovanej T. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt N.. E. XXXX/XX, XXX XX P., o zaplatenie 406 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 37Cb/320/2017-43 zo dňa 11. septembra 2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 37Cb/320/2017-92 zo dňa 18. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 260 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne : zo sumy 182 eur od 29.4.2017 do 26.5.2017, zo sumy 238 eur od 27.5.2017 do 31.5.2017, zo sumy 282 eur od 15.3.2018 do 4.4.2018, zo sumy 260 eur od 5.4.2018 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 0,20 % denne zo sumy 182 eur od 29.4.2017 do 26.5.2017, vo výške 0,20 % denne zo sumy 238 eur od 27.5.2017 do 31.5.2017, a vo výške 0,20 % denne zo sumy 282 eur od 15.3.2018 do 4.4.2018 a vo výške 0,20% denne zo sumy 260 eur od 5.4.2018 do zaplatenia, a vo výroku III., ktorým rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, z r u š u j e a v zrušených častiach v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 260 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne: zo sumy 182 eur od 29.4.2017 do 26.5.2017, zo sumy 238 eur od 27.5.2017 do 31.5.2017, zo sumy 282 eur od 15.3.2018 do 4.4.2018, zo sumy 260 eur od 5.4.2018 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 0,20 % denne zo sumy 182 eur od 29.4.2017 do 26.5.2017, vo výške 0,20 % denne zo sumy 238 eur od 27.5.2017 do 31.5.2017, a vo výške 0,20 % denne zo sumy 282 eur od 15.3.2018 do 4.4.2018 a vo výške 0,20% denne zo sumy 260 eur od 5.4.2018 do zaplatenia, výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Podanú žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 406 eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty odôvodnil tým, že žalobca je právnická osoba, žalovaná bola v čase uzavretia zmluvy podnikateľ. Dňa 19.8.2016 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom, uzatvorená zmluva o úvere č. G., na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej hotovostný, účelový úver na výkon podnikania alebo povolania v sume 400 eur, za celkový úrok vo výške 20 % z poskytnutej istiny, t.j. 80 eur, za spracovateľský poplatok vo výške 6% z poskytnutej istiny, t.j. 24,00 eur, za poplatok za správu úveru vo výške 10 % z poskytnutej istiny. t.j. 40,00 eur a za odplatu vo výške 46 % z poskytnutej istiny, t.j. 184,00 eur (celkový úrok, spracovateľsky poplatok, poplatok za správu úveru a odplata spolu označované ako „celkový poplatok“). Zmluvou sa žalovaná zaviazala celkovú čiastku vo výške 728 eur uhradiť v 13 mesačných splátkach výške vo 56,00 eur, prvá splátka bola splatná 10 deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň

po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky bol žalobca oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi, ak sa nedohodnú zmluvné strany inak. Prevzatie finančnej hotovosti potvrdila žalovaná podpisom zmluvy. Vzhľadom na to, že žalovaná neplnila riadne a včas v zmysle splátkového kalendára, žalobca v predžalobnej upomienke zo dňa 6.5.2017 upozornil žalovanú na možnosť uplatnenia práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky. V oznámení o zosplatení záväzku zo dňa 31.5.2017 žalobca písomne oznámil žalovanej, že celá pohľadávka sa stala splatná ku dňu 28.4.2017. Žalovaná ku dňu vypracovania žaloby uhradila žalobcovi celkovo 322 eur, dlžná čiastka činí 406 eur ako rozdiel medzi čiastkou, ktorú sa žalovaná zaviazala zaplatiť vo výške 728 eur a čiastkou vo výške 322 eur, ktorú žalovaná uhradila. V zmysle článku III. bod 2 zmluvy je žalobca oprávnený požadovať od žalovanej zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania a zákonný úrok z omeškania, a to pre prípad, ak žalovaná nesplní svoj záväzok podľa článku I. zmluvy. V zmysle § 369 Obchodného zákonníka si žalobca nárokuje zákonný úrok z omeškania vo výške určenej v ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. odo dňa nasledujúceho po dni, ku ktorému bol celý dlh zosplatený. Žalobca ním tvrdené skutočnosti navrhol preukázať listinnými dôkazmi.

3. Proti platobnému rozkazu súd prvej inštancie č.k. 37Cb/320/2017-16 zo dňa 19.2.2018, podala žalovaná odpor s tým, že v celom rozsahu neuznáva pohľadávku žalobcu čo do dôvodu a výšky. Tvrdila, že zmluva bola uzatvorená dňa 19.8.2016 na sumu 400 eur, pričom vyplatená výška úveru bola 344 eur obchodným zástupcom žalobcu E. C., o čom svedčí zápis zo dňa 19.8.2016 v evidencii splátok, ktorú žalobca zámerne nepredložil. Ako príjem živnostníka v tej dobe, som musela preukázať daňové priznanie a účtované faktúry. Úver nepoužila žalovaná na žiadne podnikateľské účely, výhradne na súkromné. Zmluva obsahuje viaceré vážne nedostatky, pričom úrok nie je správne vypočítaný na skutočnú požičianú a vyplatenú čiastku 344 eur. O tomto fakte spoločnosť informovala listom zo dňa 10.10.2017 bez spätnej väzby zo strany veriteľa. Nesúhlasí s povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumy uvedené v platobnom rozkaze, ktoré si žalobca uplatňuje bez právneho dôvodu a v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a úijným právom. Žiadala, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole z úradnej povinnosti a rozhodol, že všetky neprijateľné podmienky, o ktorých mal žalobca poučiť spotrebiteľa nie sú pre spotrebiteľa záväzné a o určenie, ktoré povinné zákonné náležitosti absentujú. S poukazom na § 299 CSP žalovaná uviedla, že vydaním platobného rozkazu ide o obchádzanie zákona a zo strany sudcu o zneužitie právomoci verejného činiteľa, ktorý je viazaný čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky. Aj v prípade, že by sa žalovaná nezúčastnila súdneho procesu, je súd povinný z úradnej povinnosti preskúmať žalobcom predloženú zmluvu a túto podrobiť súdnej kontrole vzhľadom na úijné právo, najmä na smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Na spotrebiteľa sa vzťahuje plná ochrana spotrebiteľa, ktorá hovorí i o tom, že každý je spotrebiteľom, kto si zoberie úver, okrem toho, kto si požičia na to, aby mohol požičiavať ďalej. Spotrebiteľské zmluvy sa riadia § 52, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka. Počas zmluvného vzťahu bola žalovaná dobromyseľná a verila, že dodávateľ, ktorý zmluvy vyhotovuje, jedná zodpovedne, čestne a dodržiaval zákony SR a EU a nepredpokladá sa, že môže použiť nekalé praktiky a neprijateľné podmienky. Ide o neprijateľné zmluvné podmienky Občianskeho zákonníka podľa § 53 písm. g/, h/, k/, l/, o/, p/, r/, t/, u/, v/. Zmluva je predtlačená, formulárová a spotrebiteľ nemôže obsah zmluvy ovplyvniť a musí ju podpísať ako mu je predložená. Zodpovedný zo zákona je ten, kto zmluvu vyhotovil. Spotrebiteľ len podpíše zmluvu, lebo si myslí, že ju vyhotovil profesionál a spláca úver, lebo si myslí, že je to tak správne. Tento pohľad sa v posledných mesiacoch zmenil pri pozeraní videa na YOUTUBE zo dňa 9.9.2017 CSP - prednáška v Nitre, pod názvom Na začiatku bola zmluva. Spotrebiteľské zmluvy majú veľké nedostatky a obsahujú neprijateľné a nekalé podmienky a neobsahujú zákonom stanovené náležitosti. Nesmú obsahovať ustanovenia spôsobujúce nerovnováhu práv a povinností. Každá zmluva musí obsahovať štyri povinné - obligatórne náležitosti a to: 1/presné určenie účastníkov zmluvy, 2/presne zapísanú a poskytnutú sumu úveru - pôžičky, 3/ cenu ako odplatu a to pevnou sumou alebo splátkou, % úrokovej sadzby x počet splátok 4/čas zmluvy do kedy presne trvá a to dátum konečnej splatnosti (deň, mesiac a rok) S poukazom na § 43a Občianskeho zákonníka je dodávateľ viazaný podpísaným návrhom, inak je zmluva neplatná. Poplatok za spracovanie je neprijateľnou podmienkou. Odvolávanie sa na všeobecné podmienky a obchodné podmienky je neúčinné, ak nie je podpísané a počas uzavretia zmluvy neboli k dispozícii na prečítanie a vysvetlenie aj z nedostatku času, považujú sa za jednostranný úkon a spotrebiteľ nie je nimi viazaný. Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a oznámenie nemožno nazvať zákonné, ale fiktívne, lebo právny poriadok SR ukladá žalobcovi, že je povinný oznámiť a doručiť do vlastných rúk v lehote do 90 dní a zároveň vyzvať spotrebiteľa, že musí zaplatiť presnú sumu a zistiť čo je dôvodom neplatenia, poprípade dohodnúť odloženie splátok. Ide i o diskrimináciu z

pozície silnejšieho, t.j. žalobcu, lebo banka má predpokladať a vedieť, že v budúcnosti môžu nastať aj situácie, že občan môže prísť o prácu, o zdravie, popr. nebude vládvať splácať z iných podobných dôvodov. Toto musí ošetriť banka hneď na začiatku pri poskytnutí úveru, napr. poistením úveru. Inak zodpovedá za škodu. Nemôže obstať ani obviňovanie z nedodržavania platobnej disciplíny. Dôkazné bremeno leží na strane žalobcu. Zo zákona platí, že z neplatných právnych úkonov neplynú platné právne účinky podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaná považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Navrhla, aby súd žalobu zamietol. Žalobca sa k doručenému odporu nevyjadril.

4. Z dokazovania vykonaného listinami (odsek 7. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) zistil súd prvej inštancie pre rozhodnutie podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval § 261 ods. 1, 6 písm. d/, § 265, § 273, § 497, § 504, § 365 prvá veta, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR čl. 21/2013 Z. z. a § 544 ods. 1, 2, § 545 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 19.8.2016 zmluvu, na základe ktorej sa žalobca zaviazal žalovanej poskytnúť finančné prostriedky a žalovaná sa zaviazala poskytnuté finančné prostriedky vrátiť spolu s úrokmi. Vzhľadom k obsahu zmluvy súd prvej inštancie uvedenú zmluvu právne posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá v zmysle § 261 odsek 6 Obchodného zákonníka predstavuje tzv. absolútny obchod. Pri absolútnych obchodoch je rozhodujúci obsah právneho vzťahu, bez ohľadu na jeho účastníkov. Podradenie zmluvného vzťahu účastníkov zmluvy pod absolútny obchod pre jej účastníkov znamená, že obsah právneho vzťahu, ich vzájomné práva a povinnosti, sa budú prioritne spravovať režimom Obchodného zákonníka.

5. Súd prvej inštancie posudzoval uvedený zmluvný vzťah aj z hľadiska možnosti aplikácie ustanovení spotrebiteľského práva, nakoľko ustanovenia spotrebiteľského práva aj pri tzv. absolútnych obchodoch v prípade ak je jednou zmluvnou stranou spotrebiteľ, majú pred ustanoveniami Obchodného zákonníka prednosť. Žalovaná sa bránila tým, že úver, ktorý jej bol poskytnutý, bol ňou použitý na nepodnikateľské účely, na súkromné účely. Súd prvej inštancie poukázal na to, že uvedená zmluva podľa jej písomného znenia, ktoré bolo predložené do spisu, bola uzatváraná medzi dvoma podnikateľmi, za účelom poskytnutia úveru na výkon podnikania resp. povolania. Zároveň aj žalovaná v podanom odpore uvádza, že pri podpise zmluvy preukazovala príjem živnostníka a daňové priznanie, pričom podpis zmluvy ako takej nespochybňuje. Z písomnej zmluvy o úvere (č. I. 4) výslovne vyplýva, že bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou, ktorá bola identifikovaná v zmluve aj miestom podnikania, IČOm a z jej článku I. výslovne vyplýva, že veriteľ na základe zmluvy pri jej podpise poskytol dlžníkovi, t. j. žalovanej hotovostný účelový úver na výkon podnikania alebo povolania vo výške 400 eur. Z vyhotovenia zmluvy o úvere je preto jednoznačne spotrebiteľský charakter úveru vylúčený. To, že žalovaná v rozhodnom čase vykonávala podnikateľskú činnosť, žalovaná nevyklúčila a uvedené vyplýva aj z výpisu zo živnostenského registra. V podanom odpore odvodzovala žalovaná spotrebiteľský charakter zmluvy z dôvodu, že napriek tomu, že zmluvu uzatvorila evidentne podľa jej písomného vyhotovenia ako podnikateľ, prostriedky použila na svoje súkromné účely. Súd prvej inštancie poukázal na to, že poskytnutie úveru bolo účelovo viazané, s uvedeným súhlasila podpisom zmluvy aj žalovaná, a preto teraz tvrdenia o inom ako účelovom použití poskytnutých prostriedkov, nemôžu mať za následok posúdenie uzatvorenej zmluvy podľa iných ustanovení zákona, ako v momente keď bola zmluva uzatváraná a bola prejavom vôle subjektov, ktoré ju uzatvorili. Rovnako porušenie zmluvy nemôže byť vyhodnocované na prospech strany, ktorá zmluvu porušila t.j. v uvedenom prípade podľa tvrdenia žalovanej, na jej prospech. Aj keby žalovaná reálne použila finančné prostriedky poskytnuté žalobcom na iný účel ako bol medzi stranami dohodnutý a v zmluve uvedený, (na čo žalobca nemal reálny dosah), ani uvedené konanie by nezakladalo spotrebiteľský charakter právneho vzťahu a tým aj aplikáciu ustanovení spotrebiteľského práva.

6. Žalobca si v konaní uplatňuje nárok na plnenie zo zmluvy o úvere č. G. (č.l. 4). Uvedená zmluva bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou, na základe tejto zmluvy mal žalobca povinnosť poskytnúť, podľa slovného vyjadrenia v zmluve, žalovanej úver, pričom k jeho poskytnutiu podľa zmluvy došlo pri podpise zmluvy vo výške 400 eur. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané tvrdenie žalobcu o poskytnutí úveru žalovanej vo výške 400 eur. Táto rozhodná skutočnosť tvrdená žalobcom bola medzi stranami sporná. Žalovaná namietala, že zo strany žalobcu jej bol poskytnutý úver iba vo výške 344 eur, čo je však v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi a súd prvej inštancie konštatoval, že táto tvrdená skutočnosť nebola v spore preukázaná. Z listinných dôkazov predložených žalovanou vyplýva, že výška poskytnutého úveru nebola do dňa podania žaloby spochybňovaná. Zo splátkového kalendára jednoznačne vyplýva, že úver bol poskytnutý v sume 400

eur a uvedené vyplýva aj z korešpondencie žalovanej, ktorá v rámci nej na č. I. 26 uvádza, že ...“úver vo výške 400 eur si platí v rámci finančných možností...” Z listinných dôkazov predložených do spisu vyplýva, že k zaplateniu prvej splátky došlo v deň uzatvorenia zmluvy o úvere. Z uvedeného bolo súdu prvej inštancie zrejmé, že z poskytnutého úveru bola hneď v ten istý deň uhradená aj jedna splátka, avšak uvedené nič nemení na skutočnosti, že k poskytnutiu úveru došlo v dohodnutej výške, nakoľko splatenie splátky znamená, že žalovaný disponoval finančnými prostriedkami, t.j. mohol ich použiť a použil ich práve na zaplatenie jednej zo splátok.

7. V zmluve o úvere bolo stranami dohodnuté splácanie poskytnutého úveru v splátkach po 56 eur mesačne v trvaní 13 mesiacov. Splátka v seba zahŕňala okrem sumy poskytnutého úveru 400 eur aj dohodnutú výšku odplaty za poskytnutie úveru, úrok, spracovateľský poplatok a poplatok za vedenie a správu úveru (administratívne náklady žalobcu spojené s úverom počas doby splácania). Medzi stranami bolo zároveň dohodnuté, že v prípade, ak sa žalovaná ako dlžník dostane do omeškania s úhradou dlžnej sumy viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace môže žalobca žiadať vrátenie celej dlžnej sumy naraz t.j. môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaná sa dostala do omeškania, nakoľko podľa listinných dôkazov, ktoré žalobca do spisu predložil a ktoré žalovaná nespochybnila, z dohodnutých splátok žalovaná uhradila prvých päť splátok : splátku vo výške 56 eur splatnú dňa 29.8.2016 uhradila dňa 19.8.2016 v celej výške, splátku vo výške 56 eur splatnú dňa 28.9.2016 uhradila dňa 31.8.2016 v celej výške, splátku vo výške 56 eur splatnú dňa 28.10.2016 uhradila dňa 14.10.2018 v celej výške, splátku vo výške 56 eur splatnú dňa 27.11.2016 uhradila dňa 30.11.2016 v celej výške, splátku vo výške 56 eur splatnú dňa 27.12.2016 uhradila dňa 10.01.2017 a splátku vo výške 56 eur splatnú dňa 26.1.2017 uhradila dňa 06.10.2017 vo výške 41 eur. Žiadne ďalšie splátky žalovaná neuhradila. V súlade so zmluvou žalobca dňa 31.5.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ako celku a žalovanú vyzval na jeho úhradu. Dátum vyhlásenia mimoriadnej splatnosti ustálil súd prvej inštancie z listinných dôkazov do spisu predložených. Žalobca v spore tvrdil, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo ešte 28.4.2017, avšak uvedené tvrdenie je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Uvedené tvrdenie je zmatečné samé o sebe, pretože žalobca najprv tvrdí, že žalovanú upozornil dňa 6.5.2017 na možnosť uplatnenia práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky a následne 31.5.2017 jej oznámil zosplatenie k dátumu 28.4.2017, t.j. spätne. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca vyzval žalovanú výzvou zo dňa 6.5.2017 na úhradu neuhradených splátok vo výške 223 eur s tým, že ju zároveň upozornil na to, že v prípade ak tieto uhradené nebudú, bude žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Následne na to, žalobca oznámením zo dňa 31.5.2017 oznámil žalovanej, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť a vyzval ju na úhradu celej pohľadávky, ktorú vyčíslil na sumu 421 eur. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť dňa 31.5.2017, vychádzal pritom aj z formulácie žalobcu v podanom oznámení (č.l. 7) v rámci ktorého uvádza, že „...týmto sa stáva celý dlh splatným“. Zároveň uvedeným oznámením vyzval žalovanú na úhradu dlhu v lehote 5 dní od doručenia výzvy, resp. bezodkladne, s poučením o možnosti uplatnenia nároku na zmluvnú pokutu. Z uvedenej výzvy súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca určil žalovanej 5 dní od jej doručenia možnosť dobrovoľného splnenia jej záväzku, po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca použil v predmetnej výzve pojem ako bezprostredne tak aj v lehote 5 dní od doručenia výzvy. Pre ustálenie splatnosti vychádzal súd prvej inštancie z lehoty 5 dní, ktorú považoval za určitú ako z vymedzenia času bezprostredne, ktoré z hľadiska posúdenia týchto dvoch lehôt, určité nie je.

8. Po ustálení splatnosti úveru preskúmal súd prvej inštancie nárok žalobcu, jednotlivé časti a ich dôvodnosť vo vzťahu ako k príslušným dojednaniám zmluvy, tak z pohľadu ich súladu s dobrými mravmi či poctivým obchodným stykom, na ktoré poukazovala (aj keď v inej súvislosti) aj žalovaná. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie istiny vo výške 400 eur na zmluvnom základe považoval súd prvej inštancie žalobu za dôvodnú. Žalobca poskytol v uvedenej sume žalovanej plnenie a žalovaná sa zaviazala ho vrátiť. Ďalej si žalobca uplatnil voči žalovanej úrok, dohodnutý v rámci zmluvnej voľnosti počas celej doby vo výške 20 %. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka je platenie úrokov charakteristickým znakom daného zmluvného typu. Nárok žalobcu na zaplatenie úrokov v sume 80 eur (t.j. 20 % z poskytnutej istiny počas celej poskytnutia finančných prostriedkov) považoval súd prvej inštancie za nárok v súlade so zákonom a uzatvorenou zmluvou. Ďalej si žalobca uplatnil nárok na odplatu za poskytnutie úveru vo výške 184 eur (46 % istiny). Odplata za poskytnutie úveru je nárok, ktorý je rovnako zákonom predpokladaný v prípade, ak poskytovanie úverov je predmetom podnikania veriteľa. Žalobca má v rámci predmetu podnikania aj „poskytovanie úverov z vlastných zdrojov“ preto zákonnú podmienku na uplatnenie tohto nároku považoval súd prvej inštancie

za splnenú. Pri hodnotení celkovej výšky uplatneného nároku, ktorá síce kopírovala zmluvné dojednania, súd prvej inštancie ustálil, že zmluvné dojednanie nie je súladné s § 265 Obchodného zákonníka, keď dojednanie odplaty za poskytnutie úveru vo výške takmer polovice poskytnutého úveru nemožno považovať v súlade s poctivým obchodným stykom. Odplata za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky sa spravidla označuje ako „záväzková provízia“, ktorou sa rozumie poplatok za rezervovanie peňažných zdrojov. Predstavuje určitú odmenu, resp. náhradu za to, že veriteľ rezervuje peňažné prostriedky a čaká na to kým o ne dlžník požiada. Uvedená odmena by mala byť preto primeraná vo vzťahu k obsahu toho, za čo je vlastne v zmysle zákonná dojednaná. Za adekvátne dojednanie odmeny považoval súd prvej inštancie maximálne vo výške 15 % sumy istiny t.j. v rozsahu 60 eur, v rozsahu ktorom, považoval nárok na odplatu za dôvodný, vo zvyšnej časti nárok žalobcu nepožíva právnu ochranu pre rozpor s poctivým obchodným stykom. K uplatnenému nároku na jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 6 % istiny a nároku na poplatok za správu úveru vo výške 10 % istiny súd prvej inštancie uviedol, že rešpektuje vôľu strán sporu a zmluvnú voľnosť, ktorá je pre podnikateľské subjekty príznačná. Vychádzajúc zo zmluvy, v rámci ktorej boli uvedené poplatky jednoznačne dohodnuté, považoval súd prvej inštancie ich uplatnenie voči žalovanej za dôvodné. Poplatky za vedenie úverového účtu sú vylúčené iba v prípade spotrebiteľov, od 10.6.2013 v zmysle § 9 odsek 10 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Za súladnú s poctivým obchodným stykom či dobrými mravmi považoval súd prvej inštancie aj výšku predmetných poplatkov.

9. Súd prvej inštancie vo veci uzavrel, že žalobca má proti žalovanej nárok na vrátenie poskytnutej istiny v celom rozsahu 400 eur, úroku vo výške 20 %, t.j. 80 eur, odplaty za poskytnutie úveru vo výške 15 %, t.j. 60 eur, spracovateľského poplatku vo výške 6 %, t.j. 24 eur a poplatku za správu úveru vo výške 10 %, t.j. 40 eur, celkom vo výške 604 eur. Z uvedeného dôvodného nároku žalovaná uhradila 344 eur. Nárok vo výške 260 eur žalovaná neuhradila a tento nárok uplatnený žalobou považoval súd prvej inštancie za dôvodný. V tejto časti súd prvej inštancie žalobe vyhovel, vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Medzi stranami bola v článku III ods. 2 dohodnutá zmluvná pokuta tak, že „pokiaľ dlžník nesplní svoj záväzok podľa článku I. zmluvy, je veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % denne z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. Zmluvná pokuta je splatná v okamihu, keď sa dlžník dostal do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Žalobca si uplatnil nárok na zmluvnú pokutu v dohodnutej výške, ktorá bola dohodnutá v súlade so zákonom a to pre konkrétnu povinnosť, omeškanie s úhradou plnenia peňažnej povinnosti v zmysle zmluvy zo strany dlžníka. K omeškaniu zo strany dlžníka dochádzalo nesplnením jeho povinnosti riadne a včas, v lehote splatnosti vo výške jednotlivých splátok. Žalobca si uplatnil nárok na zmluvnú pokutu od 29.4.2017 z celej sumy vyčíslenej po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Nakoľko súd prvej inštancie ustálil, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo 31.5.2017, žalovaná bola v omeškaní k 29.4.2017 iba so splácaním jednotlivých splátok, preto súd priznal žalobcovi zmluvnú pokutu podľa splátok, s ktorými bola žalovaná v omeškaní. Ku dňu 29.4.2017 bola žalovaná v omeškaní s úhradou 3 celých splátok (3 x 56 t.j. 168 eur, splátka č. 7 až 9) a čiastočne jednej splátky vo výške 14 eur (splátku č.6, z ktorej žalovaná uhradila 42 eur), žalovaná bola v omeškaní s úhradou celkom 182 eur. Pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti sa dostala do omeškania ešte s úhradou ďalšej splátky ku dňu 26.5.2017 vo výške 56 eur. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi od 29.4.2017 do 26.5.2017 zmluvnú pokutu v dohodnutej výške 0,2 % denne zo sumy 182 eur a od 27.5.2017 do 31.5.2017 zmluvnú pokutu v dohodnutej výške zo sumy 238 eur. Žalobca po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 31.5.2017 určil žalovanej lehotu piatich dní na dobrovoľné splnenie jej povinnosti od doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, pričom v spore netvrdil ani nepreukázal, kedy k doručeniu reálne došlo. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie ustálil, že k výzve na úhradu došlo až dorúčením žaloby žalovanej dňa 9.3.2018 a uplynutím lehoty 5 dní od jej doručenia sa žalovaná dostala do omeškania. Vzhľadom k absencii tvrdení a dôkazov označených žalobcom a k ich vzájomným rozporom, súd prvej inštancie ustálil omeškanie žalovanej a tým aj nárok na zmluvnú pokutu zo sumy 282 eur od 15.3.2018 do 4.4.2018 (kedy žalovaná zaplatila sumy 22 eur) a zo sumy 260 eur od 5.4.2018 do zaplatenia.

11. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou peňažného záväzku, v dôsledku čoho vznikol žalobcovi nárok aj na úrok z omeškania v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka vo zákonnej výške 9 % ročne, keď základná úroková sadzba Európskej

centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania (v období od 16.3.2016 do súčasnosti) je vo výške 0,00 %, t.zn. zákonné úroky za použitia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. predstavujú 9,00 %. Tento úrok z omeškania priznal súd prvej inštancie žalobcovi zo sumy 182 eur od 29.4.2017 do 26.5.2017, zo sumy 238 eur od 27.5.2017 do 31.5.2017, zo sumy 282 eur od 15.3.2018 do 4.4.2018 a zo sumy 260 eur od 5.4.2018 do zaplataenia z dôvodov, že v uvedenom rozsahu a od uvedených dátumov sa žalovaná dostala s úhradou do omeškania. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP a podľa § 262 ods. 1 CSP tak že, žiadna strana nemá nárok na náhradu trov konania. Pri určení rozsahu náhrady trov konania vychádzal z toho, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplataenie celkom sumy 862,96 eur (istina, zmluvná pokuta, úrok z omeškania) a úspešný bol v časti 391,90 eur, v percentuálnom vyjadrení predstavuje úspechu žalobcu 45,41 %, žalovaný bol úspešný v rozsahu 54,59 % ,t.j. úspech žalobcu a úspech žalovanej bol takmer rovnaký. Výšku nároku vyčíslil súd prvej inštancie ku dňu vyhlásenia rozhodnutia a na základe tohto vyčíslenia potom ustálil výšku úspechu v spore žalobcu a žalovanej.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktoré na základe uznesenia súdu prvej inštancie č.k. 37Cb/320/2017-73 zo dňa 26.10.2018 doplnila písomným podaním zo dňa 22.11.2018. Podaným odvolaním žalovaná napadla výrok I. a výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie, podľa obsahu, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Namietala, že uzatvorenú zmluvu o úvere posúdil súd prvej inštancie ako zmluvu podnikateľskú a túto zmluvu nepodrobil súdnej kontrole. Podľa názoru žalovanej je zmluva o úvere zmluvou spotrebiteľskou. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ a spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Poukázala na to, že Občiansky zákonník špecifikuje pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne stanovuje, že ustanovenia zmluvy, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach sú neprijateľné a preto neplatné, ako to bolo v tomto prípade. Zmluva neobsahuje žiadne bližšie špecifikácie ani v žiadosti o úver ani v predzmluvnom formulári, kde bol spomenutý podnikateľský zámer a suma na tento zámer. Zmluva neobsahuje odstúpný formulár a rovnako bola hrubo porušená ochrana spotrebiteľa neposkytnutím lehoty 10 dní na odstúpenie od zmluvy. V deň podpisu zmluvy bola z pôžičky 400 eur odpočítaná splátka 56 eur a žalovanej po následnom schválení bola vyplatená čiastka 344 eur. Pri žiadosti o úver sa žalovaná preukazovala obchodnému zástupcovi dokladom o príjme ako SZČO vystavenými faktúrami. Žalovaná predpokladala, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľa koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom. Obchodný zástupca postupoval voči spotrebiteľovi bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Rovnako zadal daňové identifikačné číslo žalovanej, ktorým preukazovala príjem pre schválenie úveru. Žalovaná nežiadala úver pre podnikateľský zámer, ale ako fyzická osoba pre svoju osobnú potrebu bez uvedenia účelu a uviedla aj svoje rodné číslo. S poukazom na § 53 Občianskeho zákonníka žalovaná uviedla, že žalobca použil v zmluve neprijateľné zmluvné podmienky a s poukazom na § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov uviedla, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzba na účely splatenia spotrebiteľského úveru. V prípade absencie tejto náležitosti sa podľa § 11 ods. 1 predmetného zákona považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku považovala žalovaná aj každodenný úrok z dlžnej sumy a zmluvné pokuty. Zmluvná pokuta musí byť dohodnutá na osobitnej listine a musí byť obojstranne podpísaná. Navrhla, aby súd preskúmal, či zmluva obsahovala predzmluvný formulár, odstúpný formulár a štandardné európske normy podľa nariadenia NBS pre nebankový subjekt. Podľa názoru žalovanej je v odôvodnení rozsudku nedostatočne opísaná skutočnosť, že veriteľ označil žalovanú ako dlžníka, ktorému poskytol hotovostný, účelový úver na podnikanie alebo povolenie vo výške 400 eur. V zmluve sa uvádza rodné číslo dlžníka, pričom nie je jednoznačné, že sa jedná o zmluvu s podnikateľským zámerom. Žalovaná zopakovala tvrdenie, že pred uzatvorením zmluvy musela dokladovať príjem vystavenými faktúrami o svojej pracovnej činnosti ako SZČO. Zdôraznila, že žiadala o spotrebný úver vo výške 400 eur. Súd prvej inštancie si nevyžiadal a neoberal sa podkladmi na určenie zmluvy, predovšetkým si nevyžiadal žiadosť o úver, pretože túto žiadosť žalobca v konaní nepredložil. Žalovaná už v odpore proti platobnému rozkazu namietala, že žiadnu žiadosť o úver a účel tohto úveru nepodpísala. Súd prvej inštancie jednostranne posudzoval len

žalobcom predpripravenú zmluvu a túto nepodrobil súdnej kontrole. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na nové rozhodnutie.

14. Žalobca vyjadrenie k odolaniu žalovanej a k doplneniu jej odvolania, ktoré mu bolo doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 10.1.2019, nepodal.

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

16. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne nesprávny podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť, nakoľko nezistil dôvody na jeho potvrdenie alebo zmenu a doplnenie dokazovania odvolacím súdom nie je účelné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

17. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP.

18. Po posúdení a vyhodnotení dokazovania pred súdom prvej inštancie, odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a obsahu odvolania podaného žalovanou proti výrokom I. a III. rozsudku, dospel odvolací súd k záveru, že odvolacie tvrdenia žalovanej zakladajúce odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP sú opodstatnené a dôvodné.

19. Ako podstatné odvolacie tvrdenia vyhodnotil odvolací súd tvrdenia žalovanej :

1/ o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere, ktorú súd prvej inštancie nepodrobil prieskumu o existencii neprijateľných obchodných podmienok, pretože v zmluve sa uvádza ročné číslo žalovanej, pričom nie je jednoznačné, že sa jedná o zmluvu s podnikateľským zámerom. Žalovaná musela pred uzatvorením zmluvy dokladovať príjem a to vystavenými faktúrami zo svojej pracovnej činnosti ako SZČO, žalovaná žiadala o spotrebný úver vo výške 400 eur.

2/ súd prvej inštancie sa nezaoberal a ani si nevyžiadal od žalobcu podklady pre určenie zmluvy, pričom priamo v čl. I. zmluvy sa uvádza, že veriteľ na základe tejto zmluvy pri jej podpise poskytol dlžníkovi hotovostný, účelový úver na výkon podnikania alebo povolenia (bližšia špecifikácia je uvedená v žiadosti o úver). Túto žiadosť o úver súd prvej inštancie nežiadal a nepreveril a žalobca túto žiadosť k žalobe nepriložil.

3/ súd prvej inštancie neskúmal, či sa jedná o úver za účelom podnikania. Žalovaná už v odpore proti platobnému rozkazu uviedla, že žiadnu žiadosť o úver a jej účel nepodpísala. Súd posudzoval len jednostrannú veriteľom predpripravenú zmluvu, nevykonával žiadne dokazovanie a určil, že ide o podnikateľský úver.

20. Z odseku 7. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva rozsah dokazovania vykonaného listinami, najmä zmluvou o úvere č. G. zo dňa 19.8.2016. Odvolací súd preskúmal obsah predmetnej zmluvy o úvere s názvom „T.“, v ktorej sa podľa článku I. s názvom Predmet zmluvy uvádza : Veriteľ na základe tejto zmluvy pri jej podpise poskytol dlžníkovi/spoludlžníkovi hotovostný, účelový úver na výkon podnikania alebo povolenia (bližšia špecifikácia uvedená v žiadosti o úver), vo výške 400 eur (ďalej len istina). Za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje odplatu vo výške 46 % istiny. Dlžník/spoludlžník sa v zmysle

tejto zmluvy zaväzuje uhradiť veriteľovi : istinu vo výške 400 eur, celkový poplatok vo výške 328 eur, celková dlžná čiastka na úhradu 728 eur. Dlžník/spoludlžník sa zaväzuje uhradiť veriteľovi úver riadne a včas vrátane celkového poplatku v pravidelných rovnomerných 13 mesačných splátkach vo výške 56 eur, pričom prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení tejto zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplataenia je splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Dlžník/spoludlžník podpisom tejto zmluvy potvrdzuje prevzatie hotovosti. V článku II. s názvom Špecifikácia predmetu plnenia sa uvádza : Úver je poskytnutý za odplatu podľa článku I. tejto zmluvy a celkový úrok vo výške 20 % z istiny za celú dobu splácania úveru. Za poskytnutie úveru so veriteľ účtuje spracovateľský poplatok vo výške 6 % istiny. Dlžník/spoludlžník sa zaväzuje uhradiť poplatok za správu úveru (administratívne náklady spojené s úverom počas doby splácania) vo výške 10 % z istiny (ďalej všetko spolu označené ako celkový poplatok).

21. Z obsahu odporu žalovanej, ktorý podala proti vydanému platobnému rozkazu vyplýva, že žalovaná už pri prvom procesnom úkone voči súdu namietala, že v tej dobe (v čase uzatvorenia zmluvy) ako živnostník musela svoj príjem preukázať daňovým priznaním a faktúrami, pričom úver nepoužila na žiadne podnikateľské účely, ale výhradne pre súkromné účely. Taktiež namietala, že zmluva bola uzatvorená na sumu 400 eur a vyplatená jej bola suma 344 eur.

22. Odvolací súd preskúmal dôkazy zistené z jednotlivých dôkazných prostriedkov, ktorými vykonal súd prvej inštancie dokazovanie, oboznámil sa s odporom žalovanej, ako aj s postupom súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 11.9.2018 podľa § 181 ods. 2 CSP, v rámci ktorého súd prvej inštancie určil nesporné a sporné skutkové tvrdenia strán sporu a uviedol predbežné právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie v rámci určenia sporných skutkových tvrdení uviedol, že za sporné považuje poskytnutie úveru žalobcom žalovanej v sume 400 eur, spotrebiteľský charakter sporu a postavenie žalovanej ako spotrebiteľky.

23. Odvolací súd preskúmal názory a závery súdu prvej inštancie uvedené v odsekoch 10. - 11. odôvodnenia rozsudku v rámci odvolacích tvrdení žalovanej a dospel k záveru, že tieto sú predčasné. Podľa názoru odvolacieho súdu je v konaní doposiaľ sporné, či zmluva o úvere č. G uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou dňa 19.8.2016 má nesporebiteľský charakter, a či údaje uvedené v tejto zmluve v časti označenia dlžníka a predmetu zmluvy týkajúceho sa účelu poskytnutého úveru, predstavujú skutočnú vôľu žalovanej uzatvoriť zmluvu o úvere v postavení podnikateľa s účelom poskytnutia úveru na výkon podnikania alebo povolania. Priamo v predmete zmluvy (článok I.) je uvedené, že bližšia špecifikácia poskytnutia hotovostného, účelového úveru na výkon podnikania alebo povolania je uvedená v žiadosti o úver. Túto listinu žalobca v konaní doposiaľ nepredložil a touto listinou nebolo vykonané dokazovanie. Žalobca bol pri uzatváraní zmluvy so žalovanou zastúpený E. C. na základe plnej moci obsiahnutej v zmluve o obchodnom zastúpení, ktorému mala žalovaná predložiť listiny o svojom príjme, pričom tento jej príjem je príjmom z podnikania. Žalobca a žalovaná uzatvorili zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom podľa tejto zmluvy mal byť žalovanej pri podpise zmluvy poskytnutý úver vo výške 400 eur v hotovosti, čím v deň podpisu došlo aj k reálnemu plneniu. Pre doposiaľ vyslovený záver súdom prvej inštancie, že v danom prípade ide o zmluvu o úvere nesporebiteľského charakteru nesvedčí nielen formulárové žalobcom predpripravené znenie zmluvy, ale aj prevzatie poskytnutého úveru v deň podpisu zmluvy v hotovosti a nevymedzenie, či úver bol poskytnutý na výkon podnikania alebo či bol poskytnutý na výkon povolania, pričom v predmete zmluvy je účel poskytnutého úveru uvedený bez tohto vymedzenia. Vzhľadom na tieto skutkové zistenia, s prihliadnutím na výšku úveru, ktorého účel má mať bližšiu špecifikáciu v žiadosti o úver, sa súd prvej inštancie nezaoberal skutkovou situáciou, ktorá predchádzala samotnému uzatvoreniu zmluvy o úvere, teda okolnosťami s vplyvom na vznik záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovanou. Podnikanie fyzickej osoby je osobitnou vlastnosťou tejto osoby. Existencia tejto vlastnosti nevylučuje možnosť vzniku záväzkového vzťahu, v ktorom má fyzická osoba postavenie občana a konkrétny finančný produkt sa poskytuje pre súkromné účely a potreby. Odvolací súd, vychádzajúc z poskytnutého finančného produktu žalobcu v prospech žalovanej (T.), je toho názoru, že doposiaľ zistený skutkový stav nedáva jednoznačnú odpoveď na odvolacie tvrdenia žalovanej na skutočnosť, že žalovaná si zaobstaráva živobytie výkonom podnikateľskej činnosti a táto jej činnosť nebola jediným dôvodom, pre ktorý je v zmluve označená ako podnikateľka a účelom poskytnutia peňažnej sumy je výkon podnikania alebo výkon povolania.

24. Zároveň odvolací súd zrušil aj výrok III. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania je rozhodovaním závislým od výsledku sporového konania, o ktorom rozhoduje súd

v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovanej.

25. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 3 CSP v novom rozhodnutí o veci.

26. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP v zrušenom rozsahu vec opätovne prejedná v intenciách dôvodov zrušenia ako ich odvolací súd vymedzil v tomto zrušujúcom uznesení. V rámci uplatnenia zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 191 CSP vykoná pri svojej činnosti dôsledné hodnotenie dôkazov z vykonaného dokazovania, a to každého dôkazu jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, prihliadne na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a v tejto časti nové rozhodnutie odôvodní tak, aby obsahovalo povinné náležitosti odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP s dôrazom na jeho presvedčivosť pri posudzovaní pre vec podstatných tvrdení oboch sporových strán. Súd prvej inštancie zameria svoju pozornosť na odstránenie spornosti charakteru uzatvorenej zmluvy o úvere tak, aby nespotebiteľský charakter zmluvy o úvere bol nepochybne preukázaný a odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dávalo odpoveď na tvrdenia žalovanej s prihliadnutím na jej skutočnú vôľu, ktorá má byť vyjadrená nielen v zmluve o úvere, ale aj v žiadosti o úver. Existenciu tejto žiadosti o úver žalobca deklaroval priamo v texte zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie sa bude zaoberať aj typom zmluvy, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá v hotovosti suma 400 eur a preskúma skutočnosti týkajúce sa prebiehajúcej kontraktácie pred písomným vyhotovením zmluvy a pred jej podpisom. Za týmto účelom postupom podľa § 150 ods. 2 CSP vyžiada od strán sporu ďalšie podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia strán sporu. Strany sporu majú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Po doplnení dokazovania na návrh sporových strán, prípadne postupom podľa § 295 CSP aj výsluchom E. C., vyhodnotí súd prvej inštancie skutkové zistenia tak, aby jeho rozhodnutie v napadnutej časti o uplatnenom peňažnom nároku žalobcu spĺňalo požiadavku presvedčivosti v úvahách pri skutkovom a právnom posúdení aj z hľadiska žalovanou namietanej existencie spotrebiteľskej zmluvy, vôle žalovanej a prejavu tejto vôle v záväzkovom vzťahu so žalobcom.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plyníe znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).